

A szegény londoni magyarok mítosza

2018 január 24. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Hónapok óta figyelem, ahogyan a külföldön dolgozó magyarok aduásszá váltak az ellenzék kezében. Van, akinek megéri, van, akinek nem. Egyesek príma munkakörülmények közé kerülnek, másokat naponta megaláznak, leveg?nek néznek. Tényleg nincs közös halmaza a különféle történeteknek, hallunk ilyet is, olyat is. Hónapok óta figyelem, ahogyan a külföldön dolgozó magyarok aduásszá váltak az ellenzék kezében. Ahogyan szemérmetlen farizeusággal egy kalap alá veszik ?ket, és mintegy választói csoportként játsszák ki ?ket a kormány ellen. Jó, tudom, kampány van, de mégis.

A londoni magyarok kifejezés valamiféle bunkósbottá vált azok kezében, akik az orbáni zsarnoksággal magyarázzák, hogy nem mindenki él és dolgozik itthon. És bár máshol is dolgoznak id?legesen vagy hosszú távon honfitársaink, érthet? okokból mégis a Nagy-Britanniában él? magyarokról beszélünk a legtöbbet, talán mert messze vannak, talán mert ennyien még soha nem éltek ott, mint manapság, ki tudja?

A számháborúba – hogy akkor voltaképpen hány magyar is tartózkodik Nagy-Britanniában, és ebb?l mennyi Londonban – a magunk részér?l nem megyünk bele. Mi a hivatalos brit statisztikai hivatalnak hiszünk, amely szerint nagyjából 100 ezren vannak, de ebben nemcsak a Magyarországon születettek, hanem valamennyi magyar benne van. Valószín?leg valamennyivel többen is dolgozhatnak a szigetországban, de hogy mennyien, azt senki sem tudja. A kormány bírálói hajlamosak felnagyítani ezt a számot, de kizárólag az érzéseikre hagyatkoznak, és aztán ezek az érzések vernek – roppant indulattal fodrozódó – hullámokat a magyar közéletben. „A volt osztályom fele kint van”, „a faluból már negyvenen Londonban dolgoznak” – ismerjük ezeket a mondatokat. Mindenkit felírni az angliai magyarok nevét tartalmazó szégyenfalra azonban nem lehet.

Már csak azért sem, mert nem szégyen, hanem teljesen normális dolog külföldön élni és dolgozni. Pontosan ezért csatlakoztunk az Európai Unióhoz: szuverenitásunk egy részének feladásáért cserébe – mások mellett – munkalehet?ségeket, szabad mozgást nyertünk. Beszédes tény, és ezen semmilyen kormányellenes propaganda nem tud változtatni, hogy a volt szocialista országok közül arányában kevesen távoztak Magyarországról külföldre. Semmi baj azzal, hogy uniós csatlakozásunk óta nagyjából megduplázódott a Nagy-Britanniában él? magyarok száma. Máshol meg megtriplázódott. Vagy megötszöröz?dött. Ebben tehát önmagában semmi meglep? sincs, és teljesen normális, hogy a mai, nyitott világban valaki felpattan egy repül?gépre, és pár óra múlva munkába áll egy másik uniós országban.

Már csak azért sem, mert a külföldön él?k és dolgozók nagy része egy id? után hazatér. Van, aki néhány hónap, mások néhány év múlva. Ismerek olyan családot, akik egy évtized után számolták fel londoni életüket és költöztek haza.

A kiköltözötteknek nincs közös politikai, szociológiai, iskolázottsági halmaza. Ahány ember, annyi ok van arra, hogy miért dolgoznak Angliában. Akad nyelveken beszél?, brit kollégáival versenyképes sebészorvos, akinek már itthon is volt valamiféle egzisztenciája. Van köztük friss diplomás, aki itthon nem talált jó munkát, ezért most Angliában végez rossz munkát, de legalább megfizetik. Van egy itthon és kint is nincstelen réteg, nekik minden félretett fillér nyereség. Sokféle történet akad. A legtipikusabb mégis az, hogy a kinti magyarok pincérek, pultosok vagy recepciósok, a brit statisztikai hivatal pedig arra is felhívja a figyelmet, hogy a régiónkból érkez?k 40 százaléka végez annál rosszabb munkát, amelynél jobb is lehetne a végzettsége alapján.

Magyarul, az itthoni léthelyzet pontos lenyomata a kintinek. Akinek már volt itthon egzisztenciája, van félretett pénze és nemzetközi szakmája (pl. informatikus), kint is vígan él. Aki itthon szerzett egy felesleges diplomát, ahelyett, hogy szakmát, mesterséget tanult volna, kint ugyanúgy nem tud mit kezdeni a képesítésével, mint itthon. Ami fent van, az van lent, ami kint, az van bent. Csodák nincsenek. Annyit érsz, amennyire képzett vagy, amennyire értesz, vagy nem értesz valamihez.

A különbség – amint azt sok angliai magyar elmondja – a pénz. Való igaz, látszólag hatalmas különbség négyszeres-ötszörös pénzt keresni ugyanazért a munkáért. A gond csak az, hogy ha az itthoni problémákat maga mögött hagyja az ember, újak türemkednek azok helyére. Van, aki megoldja, van, aki nem, de a többség mégis fontról fontra halad, drága a bejárás, drága a szállás, kevés a megtakarítás, alacsonyabb életszínvonalra kényszerül még az itthoninál is. És van, akinek ez megéri, van, akinek nem. Egyesek príma munkakörülmények közé kerülnek, másokat naponta megaláznak, leveg?nek néznek. Tényleg nincs közös halmaza a különféle történeteknek, hallunk ilyet is, olyat is.

Két dolgot senki nem engedhet meg magának. Ha itthon él, nem nevezheti árulónak, rabszolgának, csicskának azokat, akik külföldön boldogulnak. Annál is inkább, mert nem látunk bele a másik ember fejébe, nem tudjuk, mennyi id?re szeg?dött külföldre, mit tervez, mire gy?jt, mi a minimális célja. Teljesen más élethelyzet családdal

kiköltözni, szívósan, keményen dolgozni egész álló nap, mint kalandorként, nyelvtudás nélkül kint ténferegni. Azokat sem ítélhetjük el, aki nem óhajtanak hazatérni, akik annyira jól érzik magukat választott hazájukban, hogy anyagi vagy érzelmi megfontolások miatt végleg kint maradnak. Hogy az ilyen emberek, családok egy-két nemzedéken belül elvesznek a magyarság számára, evidencia, még akkor is, ha ?k nem tudják. Az els? nemzedék még ragaszkodik a nyelvhez, a szokásokhoz, közel van hozzá az óhaza, de a gyermekeik és az unokáik már teljesen másképp élnek, lazul, majd végleg megsz?nik a magyarsághoz f?z?d? kötelék. Ez azonban csak látszólag tragikus: egyetlen nemzethez sem kötelez? tartozni, az ember maga választja meg a sorsát. Viszont semmilyen kormányra, politikai körülményre nem lehet ráfogni, ha valaki hazát cserél, s bár kétségkívül ez a legkönnyebb eljárás, azért a tény még tény marad: senki nem tartott pisztolyt a fejéhez, ? választotta meg a sorsát.

A másik, amit senki nem engedhet meg magának, hogy külföldre költözvén lenézi, gyalázza az itthon él?ket. Sajnos erre a magatartásra is látunk elég példát. El?fordul, hogy a kint dolgozó kissé elveti a sulykot, és magát bátor, vállalkozó szellem? embernek állítja be, az itthon maradottat pedig elmaradott bunkónak, aki asszisztál az Orbán-diktatúrához. Kifejezetten vicces, amikor londoni mosogatólányok osztják az észt, komplett életvezetési tanácsokat adnak m?velt, intelligens embereknek, akik történetesen itthon élnek, de ezerszer világlátottabbak, felel?sségteljesebb a munkájuk, egzisztenciájuk van, és nem szorulnak rá mások bölcselkedéseire.

A legjobb az volna, ha egyáltalán nem gyalázkodnánk, de ilyet d?reség volna kérni. Valamit csak kell kezdeni a kormánnyal, akár ellene, akár mellette beszélünk. Hogy a kormánynak történetesen semmi köze ahhoz, hogy itthon élsz vagy kint dolgozol? Lehet, hogy így van – de kit érdekel? Nem is beszélgetés, amibe nem keverünk valami politikát.

Hiszen magyarok vagyunk.

Szentesi Zöldi László - www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló